



*Orlokův nástupce*

*Petra Vašíčková*

*1. díl*

# *Návrat*

## 1/

Uběhly čtyři roky od její návštěvy země Darmeniů. Rebeka se rozhodla navštívit Anthiose.

Sice na podzim měla studovat na střední škole, ale pronásledovala ji vlna smůly, proto na žádnou školu nechodila.

Alespoň pro letošní rok, jak si Rebeka v duchu často opakovala.

Všechna ta smůla začala tak, že jí nepřišla pozvánka k přijímacím zkouškám. Zatím si z toho nedělala hlavu, prostě to řekla výchovnému poradci.

Ještě si dobře pamatovala, jak se pan Dolanský podívoval: „Rebeko, nevím, co se stalo, ale jim žádná přihláška nepřišla. Nespletla jsi tam něco?“

Nakonec dostala pozvání na přijímačky. Při testu odvedla dobrou práci, takže se ničeho nebála.

Jenže když si Rebeka přišla pro výsledky, nenašla o sobě ani zmínku. Její testy, poznámky k pohovoru, prostě všechno, zmizelo. Jakoby tam žádná Rebeka na žádné přijímací řízení nepřišla. O to horší bylo, když škola naplnila svůj stav. Další školy, o které měla zájem, už také byly obsazené.

## 2/

Rebeka se prodírala lesem. Byla nedaleko brány vedoucí do světa Darmeniů, která se otevírala po čtyřech letech jen na pár týdnů.

Zaslechla zašustnutí. Hnědovlasá dívka se ohlédlá. Ruka jí zajela k přívěšku, jenž dostala od Anthiose a který jí visel na krku. Najednou na ni něco zezadu skočilo. Stihla uhnout. Jenže uhnula málo. Bylo by ji to srazilo k zemi, kdyby o něco neviditelného ten tvor nenarazil. Otočila se směrem k němu.

„Ty?“ podivila se Rebeka při pohledu na černé shrbené stvoření s dlouhými drápy.

Vzápětí ji obstoupilo několik dalších. Rebeka v nich velice dobře poznala Orlokovy přísluhovače Dravčíky, nebo také Dravé jazyky.

„Ty patříš k nám!“ zasyčel jeden z nich.

„Nepatřím a nikam s vámi nepůjdu,“ odpověděla Rebeka odhodlaně, i když měla trochu strach.

Cítila, jak se k ní všichni Dravčíci přibližují. Právě v tuto chvíli se Rebečin přívěšek rozzářil silným bílým světlem. Většina Dravých jazyků se od ní vzdálila. Dívka pevně sevřela svůj přívěšek a pocítila v sobě jakousi podivnou energii. Z úst ji vycházela slova, jejichž význam neznala. Přívěšek se rozzářil mnohem víc. Jeho oslepující záře, která byla pro stvoření noci nesnesitelná, zalila blízké okolí. Všichni netvoři se do jednoho rozutekli. Rebeka chvíli překvapeně stála a dívala se na svůj přívěšek.

„Žádný přívěšek, ale ochranný amulet,“ uvědomila si.

Něco podobného se domnívala, když ji Anthios kladl na srdce, ať ho nosí pořád. Poté si Rebeka oddychla a pokračovala v cestě dál.

Konečně dorazila do vesnice Orland. Všichni ji velice srdečně přivítali.

„Pojď, dovedu tě k ostatním. Už na tebe čekají,“ vyzvala jí Vivien, místní léčitelka, kterou znala z dřívějška.

Dovedla ji do jednoho z jejich obydlí a tam se poprvé po dlouhé době setkala s nimi. Lion, muž mohutnější postavy se špinavoblond vlasy, k ní přistoupil.

„Nazdar, Rebeko, to jsem rád, žeš přišla.“

„Já taky,“ ozval se o něco drobnější Trias s kaštanově hnědými vlasy.

Byl přibližně stejně starý jako Lion, který v létě oslavil svoje čtyřiadvacetiny.

„Teda, ty ses za ty čtyři roky změnila. Už je z tebe pořádná slečna,“ pokračoval Lion dál.

Rebeka se mírně začervenala a pak pravila: „Ani ne, to se ti asi zdá.“

Poté před ni předstoupil bělovlasý stařec s dlouhým plnovousem.

„Rád tě vidím,“ pozdravil ji. „Jaká byla cesta?“

Anthios se na ni usmál, ale za chvíli se tvářil velice vážně.

„Já Vás taky ráda vidím, Anthiosi. Cesta byla dobrá. Jenom jsem se setkala s Dravými jazyky. Naštěstí je ten amulet zahnal.“

„Nevynechala jsi náhodou něco?“ optal se stařec ještě vážněji.

Rebeku Anthiosovo chování začalo mírně znepokojoval.

„No, já si myslím, že to bylo tím amuletem. Prostě jsem pocítila v sobě zvláštní sílu a řekla jsem něco v cizím jazyce, po němž se amulet mnohem víc rozzářil a uvolnil do okolí něco divného.“

„A jak pak se máš? Kam teď chodíš na školu?“ změnil čaroděj téma. A tak Rebeka začala vyprávět, co se za tu dobu stalo a jak ji podivná smůla pronásledovala ve všech pokusech dostat se na střední.

„Rebeko,“ promlouval Anthios, „potřebuji tvou pomoc. Víš, Orlok nám všem znepríjemňuje život. Naštěstí tu jsem já a dokážu mu většinu plánů překazit, ale poslední dobou mi to dělá čím dál větší potíže. Potřebuji tě. Ty bys ho možná dokázala zastavit. Ovšem, až bych tě všemu naučil. Vyrobil bych ti lektvar skoro stejný, jaký ti tenkrát vnutil Orlok, abys znovu získala jeho schopnosti.“

Jak to všechno Rebeka poslouchala, úplně jí zbělela tvář. Živě si vybavila, jak se prvně s pánem Dravých jazyků setkala. Na jeho temný a hluboký pohled, než ji násilím přinutil během rituálu vypít lektvar. Pohltila ji taková hrůza při pomýšlení na Anthiova slova. Její strach byl téměř panický.

„Ne, ne. To nejde. Já se Orlovi nechci podobat! Nechci v sobě znovu hostit temnotu! Nemůžu s ním bojovat!“ téměř křičela a celá se třásla.

Chystala se odtamtud vyběhnout, když tu jí Anthios pevně uchopil za ramena.

„Rebeko, uklidni se,“ promluvil k ní konejšivě.

Přesto se dívka snažila čarodějovi vyvléct, ale ten ji držel pevně.

„Rebeko, podívej se na mě! Pohlédni mi do tváře!“ poručil dívce hlasem, který nepřipouštěl žádný odpor.

Ihned ho uposlechla. Dívala se do jeho tváře a jeho modrých očí.

„Rebeko, myslíš si, že bych něco takového dopustil? Po tom všem, co jsem pro tebe udělal?“

Rebeka sklopila hlavu. „Ne,“ špitla, „Strašně mě to mrzí. Nikdy jsem si neuvědomila, jak jsem se tehdy tolik bála a bojím. Předtím, když jste mě zachránili, ve mně převládalo štěstí a radost, jenže někde v podvědomí se mi skrývá strach, moc velký strach. Ale já nemůžu, to prostě nejde.“

Anthios si povzdechl: „Ty tomu ještě nerozumíš? Je to tvůj osud. To s tím amuletem nebyla jen tak náhoda. Ty máš v sobě nadání na magii. K čemu by byl Orlokoví nástupce, který nemůže provádět kouzla? Proto mi bylo přirozeně jasné, že takový člověk dokáže ovládat magii. Ale na všechno učení potřebuji čas. Kdybys teď chodila do školy, nemohla bys zde pak být. Bylo by to velice nevhodné a podezřelé opustit studium školy tak příliš brzy. Kvůli tomu všechna ta záhadná smůla.“

„Ale...“

„Ty něco vymyslíš, pokud tedy budeš souhlasit.“

„Asi ano, nic jiného mi nezbývá a dlužím vám to,“ souhlasila.

„Rebeko, budeš muset svoji rodinu na dlouho opustit. Možná se s nimi už znova nesetkáš. Zvládneš to všechno podstoupit? Pro dobro nás všech?“ zeptal se znova Anthios.

Rebeka se zhluboka nadechla a pak odpověděla: „Ano.“

„Dobrá tedy. Jsem ti velice vděčný. Můžeš si jít povyprávět s Lionem, Triasem nebo i s Vivien. Určitě se tě dychtí zeptat, co dalšího jsi během těchto čtyř let dělala.“

Lion přikývl a Trias posunkem naznačil, ať se jdou projít ven.

Tak tedy Rebeka vyšla ven. Zbytek dne strávila vyprávěním si se svými přáteli. Když už bylo na čase, vrátila se domů.

Po deseti dnech se Rebeka objevila v Orlandu s velkým ruksakem na zádech.

„Už jsem to vyřešila,“ vysvětlovala Rebeka černovlasé léčitelce, „Namluvila jsem rodičům, že jsem byla přijata do speciální internátní školy. Teda, moc nerada jsem jim lhala a opouštěla je.“

„Pro mě by to asi taky nebylo jednoduché,“ přiznala se Vivien, „Většina tvých věcí se sem moc nehodí. Nějaké ti budem muset dát. Vypadala bys příliš odlišně a nápadně.“

„Ale některé věci si snad můžu nosit, ne? Vždyť džíny jsou dost odolné oblečení. Je škoda je nenosit,“ nechtěla se jen tak svého šatstva vzdát a taky jí bylo trapně.

Pro dnešek se nic dít nebude. Zítra dostaneš ten lektvar,“ upozornila ji.

Patnáctiletá dívka byla ztichlá a trochu pobledlá.

„Neměj strach. Bude mít odlišnější účinky,“ snažila se ji Vivien uklidnit, „Nic takového jako předtím, ale schopnosti by měly být stejné. Teď pojd'. Dovedu tě do tvého nového obydlí. Budeš tam mít i spolubydlící přibližně v tvém věku.“

Když došly dovnitř, uviděla Rebeka snad devatenáctiletou dívku s krátkými černými vlasy a uhrančivým pohledem.

„Nazdar Eriko, mám tu pro tebe spolubydlící,“ pozdravila ji Vivien.

Dívka jménem Erika se zahleděla na příchozí a v očích se jí podivně zajiskřilo.

„Tady Rebeka pochází z Druhého světa,“ představila Vivien obě dívky navzájem.

„Ráda tě poznávám,“ ozvala se Erika přátelsky.

„Já taky,“ usmála se Rebeka.

„Dobrá tedy. Rebeko, běž vedle do pokoje a vybal si. Já ti dojdou pro oblečení. Nějaké tu určitě bude v zásobě,“ přikázala léčitelka dívce a odešla ven.

Za chvílku byla zpět s hromádkou oděvů. Mladá slečna je s poděkováním převzala a pak ji naštěstí již nečekaly žádné povinnosti.

Čas rychle uběhl i noc jako by nebyla...

Druhý den byla Rebeka strašně nervózní. K večeru se sešla s Anthiose, Lionem, Triasem a Vivien na posvátném místě. Trochu to připomínalo oltáře Keltů. Před Rebekou ležel bílý plochý kámen s vyrytým znakem. Dívka se na něj posadila. Anthios se pustil do vytváření kruhu pomocí bylin a zaříkávání. Rebeka pociťovala v sobě nejen nervozitu ale i strach.

Ke konci toho všeho jí bělovlasý čaroděj podal pohárek s neutralizovanou krví Dravčků. Rebeka si ho vzala. Ruka se jí třásla.

„Neboj, Rebeko, vše bude v pořádku,“ ujistil ji Anthios.

Rebeka přikývla. Byla celá pobledlá. Párkrát se zhluboka nadechla a poté rychle vypila krev Dravých jazyků.

Po chvíli její duši něco obestoupilo, ale nerdousilo. Najednou ji zasáhla silná bolest hlavy. Bolest byla tak silná, až se svalila na zem. Rukama se držela za hlavu a hlasitě sténala. O trochu později se bolest zmírnila. Vivien jí pomohla vstát.

„Je ti už líp?“ starala se černovláska.

„Ano, už mi nic není. Jen se cítím... tak nějak... divně. Jako bych už nikdy neměla být taková, jak předtím,“ odpověděla Rebeka a vzhledla směrem k Vivien.

Léčitelka Darmeniů uviděla v Rebečiných očích opravdu cosi zvláštního.

„To je asi tím, že taková už skutečně nebudeš. Trvalý vedlejší účinek. Měli bychom se vrátit. Vivien ti na to bolení hlavy jistě něco připraví,“ pověděl Anthios.

Tak se tedy vrátili zpět. Rebeka měla nařízený týdenní klid. Erika byla celkem dobrá společnice. Nebyly si příliš blízké, ale ani příliš vzdálené. Erice se moc nelíbilo, když Rebeka trčela celý týden zavřená v pokoji. A za ten týden prošla Rebeka mnoha změnami. Její nehty dostaly nádech černé barvy, přiostrily se a zašpičatěly. Byly také mnohem tvrdší, odolnější vůči zlomení. Normální nůžky by se s nimi neporadily.

Velice se jí zlepšil zrak i sluch. Výborně teď viděla ve tmě. Zaslechla každé podezřelé šustnutí a hbitě se pohybovala.

Ve vesnici Orland se jí už líbilo minule, a tak si teď vychutnávala okolní přírodu. Jediné, co činilo Rebece potíže, bylo přizpůsobit se. Chyběla jí technologie Druhého světa. Nejvíc zápolila s praním oblečení. Místo aby něco vyprala, spíš to rozpárala. Její dlouhé ostré nehty jí překážely a kvůli nim své oblečení většinou potrhala. Zrovna teď sváděla Rebeka boj se špinavým šatstvem opodál vesnice.

„Sakra, kdybych tak aspoň mohla ty nehty nějak zkrátit. Jestli to tak bude pokračovat, budu mít z toho hadry,“ zaklela.

Poté zpozorněla. Někdo přicházel. Když se ohlédla, spatřila svou spolubydlící.

„Ahoj Eriko. Teda, ty umíš chodit potichu. Obvykle zaslechnu někoho přicházet tři minuty předtím, než se objeví.“

„Hm, co to děláš?“

„Peru. Tedy zkouším to.“

„Ale vždyť tohle není práce pro tebe. Osoba tvých schopností by neměla nic takového dělat. To je spíš práce pro mě. Ukaž!“ promluvila k Rebece, jako k princezně, která zkouší práci poddaných.

„Ne takhle ne. Něco dělat musím.“

„Ale ano. Budeš se učit kouzla a pak pomáhat Anthiovi.“

„To nemyslím, Eriko. Přece nemůžu po každém chtít, aby mi sloužil. Můžu se aspoň na této práci nějak podílet?“

„No tak jo. Já ti to vyperu a ty mi to pomůžeš vyždímat,“ souhlasila Erika.

Praní šlo Erice od ruky, a tak se brzy dostaly k ždímání. Velké kusy ždímalý společně.

„No, Rebeko, to je teda rychlost“, poznamenala Erika, když viděla hnědovlasou dívku obratně otáčet kusem šatstva, jehož konec držela. Prádlo bylo vyždímané během chvilky téměř do sucha. Než se nadály, měly hotovo.

„Máš něco na práci, Eriko?“ nadhodila Rebeka nesměle. Přítelkyně zavrtěla hlavou. „A mohly bychom se projít?“

Erika se zamyslela a mávla rukou do dálí: „Ano, vidíš tam vzadu tu mýtinu?“